

LBRIS

We know
books

RACHEL REID

HEATED RIVALRY

MAI MULT DECÂT RIVALI

Seria Game Changers vol. 2

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EpicLove

Capitolul unu

Decembrie 2008, Regina

Prin frigul tăios din parcare hotelului, Ilia Rozanov se îndrepta spre autocarul echipei sale. La fel ca restul coechipierilor săi, venise în America de Nord pentru prima oară. Se așteptase să fie mai impresionat de experiența asta, însă orașelul Saskatchewan nu era nici pe departe precum New Yorkul. În acest loc nu aveai altceva la care să te gândești în afară de frig și de hochei — două lucruri cu care rușii erau foarte familiarizați.

Mai erau două zile până la Crăciun. Pentru adolescenții aflați în topul celor mai buni hocheiști din lume, Crăciunul era perioada în care se desfășura Campionatul Mondial de Hochei pentru Juniori. Iar pentru Ilia era o ocazie să-l vadă pe Shane Hollander pentru prima oară.

Se vorbea mult despre jucătorul-fenomen în vârstă de șaptesprezece ani. Ilia se săturase să-i audă numele canadianului, care stârnise o asemenea agitație în lumea hocheiului, încât nici măcar Moscova nu se afla îndeajuns de departe încât să scape de comentariile entuziasmte despre Hollander. În luna iunie a anului următor, Ilia și Hollander urmau să devină eligibili pentru selecția

în Liga Profesionistă de Hochei¹. Lumea se aștepta ca adolescenții să se afle în topul preferințelor selecționerilor și să fie primii doi selecționați. Ordinea celor două alegeri varia în funcție de persoana pe care o întrebai.

Ilia știa bine care ce ar fi răspuns *ei*, dacă ar fi fost întrebât.

Nu îl întâlnise niciodată pe Shane Hollander și nici nu jucase împotriva lui, însă deja era hotărât să șteargă pe jos cu canadianul.

Plănuia să obțină o medalie de aur pentru Rusia chiar aici, în țara lui Hollander. Pe urmă avea să-și călăuzească echipa spre victorie în campionatul de la Moscova. Iar după aceea era convins că urma să fie primul selecționat în ligă. Acesta avea să fie anul lui Ilia Rozanov. Încă de când băiatul împlinise doisprezece ani, lumea se aștepta ca în 2009 Ilia să-și facă apariția vijelios, pe scena hocheiului mondial. Și niciun pretendent canadian nu avea să schimbe acest lucru.

Spre sfârșitul antrenamentului canadienilor, echipa rusă ajunsese pe patinoar, pentru propriul antrenament. Împreună cu câțiva coechipieri, Ilia urmărea mișcările canadienilor. Pe spatele tricourilor nu erau înscrise numele jucătorilor, așa că nu știa care dintre ei era Hollander. Apoi antrenorul secund i-a zis să-și miște fundul la vestiar. Programul patinoarului de antrenament era strict.

Îndată ce mașinăria Zamboni a lustruit suprafața patinoarului, rușii au ieșit pe gheață. Patinoarul era cam mic și de o calitate cam slabă. Meciurile urmau să se desfășoare în arena mare din centrul orașului. Câțiva oameni se așezaseră în tribune și urmăreau antrenamentul echipei rusești. Cu siguranță, o parte dintre ei erau căutători de talente. Ceilalți erau câteva rude ale jucătorilor, care chiar călătoriseră din Rusia până aici, precum și câțiva fani înrăiți.

¹ În original, NHL — *The National Hockey League*. Ligă de hochei profesionist înființată în Statele Unite ale Americii, alcătuită din 32 de echipe: 25 de echipe din Statele Unite ale Americii și 7 din Canada.

Pe la jumătatea antrenamentului, Ilia a observat un tânăr așezat cu câteva rânduri mai sus de banca de pedeapsă. Purta o șapcă inscripționată cu mesajul Echipa Canada și o geacă. Se așezase între un bărbat și o femeie — probabil părinții lui. De aici, de pe gheață, nu vedea foarte bine, dar Ilia credea că era posibil ca băiatul să fie Hollander. Parcă maică-sa era de origine asiatică, nu? Ilia era sigur că citise informația asta pe undeva...

— Rozanov, ești amabil să ni te alături? i-a strigat în rusă antrenorul.

Când s-a răsucit, Ilia a constatat jenat că restul coechipierilor săi se strânseseră în jurul antrenorului.

Nu îi plăcea gândul că Hollander — *dacă* băiatul din tribune era el — se afla aici și se uita la antrenamentul echipei ruse. Sau poate că, dimpotrivă, îi plăcea. Poate că Hollander se simțea neliniștit că urma să-i înfrunte pe ruși în campionat. Poate că se simțea amenințat.

Așa și trebuie.

După antrenament, Ilia a făcut duș și s-a schimbat repede. S-a întors pe gheață. S-a postat dincolo de panourile de plexiglas și a aruncat o privire în tribune. Hollander și părinții lui nu mai erau acolo. Echipa Slovaciei intrase pe gheață și își desfășura antrenamentul.

Ilia a ridicat din umeri și s-a îndreptat spre un automat cu gustări. Și-a cumpărat o sticlă de Cola, întrebându-se dacă ar putea să se furișeze afară la o țigară, până să urce în autobuz.

A tras până sub bărbie fermoarul gecii inscripționate cu numele echipei ruse, apoi a ieșit pe o ușă laterală. Afară era un frig cumplit. S-a sprijinit de peretele clădirii de cărămidă, și-a pus sticla de Cola într-un buzunar al gecii, după care a scos o țigară și o brichetă.

— Nu e voie să fumezi aici, i-a spus cineva.

A durat câteva secunde ca Ilia să traducă în minte cuvintele rostite în engleză.

S-a răsucit și l-a recunoscut pe Shane Hollander. Tânărul avea o înfățișare deosebită. Era limpede că o parte dintre trăsăturile lui erau moștenite de la mamă — de pildă, părul foarte negru și ochii întunecați —, însă de la tatăl lui avea o moștenire genetică anglo-europeană. Tenul lui era impecabil. De fapt, atât de fără cusur, că lui Ilia îi era greu să-și ia ochii de la el. O piele netedă și bronzată. Iar cea mai izbitoare trăsătură dintre toate erau pistruii care îi spuzeugu nasul și pomeții.

— Ce? a întrebat Ilia.

Din cauza accentului rusesc pronunțat, până și acest simplu cuvânt suna prostește pe buzele lui.

— Zona pentru fumători e acolo, i-a răspuns Hollander, arătând spre o zonă îndepărtată a parcurii, aflată lângă un nămete enorm.

Ilia și-a zis că zona pentru fumători părea un loc unde vântul bătea amarnic.

Prin urmare, s-a sprijinit iar de perete și și-a aprins țigara. *Țara asta afurisită!* Și-așa era destul de neplăcut că nu i se permitea să fumeze înăuntrul clădirilor; acum era nevoit să stea în zăpadă ca să poată trage un fum?!

— Mă mir că fumezi, i-a zis Hollander.

— OK.

Ilia a suflat un fuioir de fum. A urmat o tăcere stânjenitoare. Apoi Hollander a încercat iar să înfiripe o conversație. A întins o mână către el.

— Chiar voiam să te cunosc. Eu sunt Shane Hollander.

Ilia s-a zgâit la el. Buzele i-au zvâcnit scurt.

— Da, i-a răspuns Ilia.

A strâns țigara între buze și a dat mâna cu Shane.

— Ești un jucător grozav. E uimitor să te vadă omul pe gheață.

— Știu.

Dacă Hollander se aștepta să-i răspundă tot cu un compliment, avea să aștepte mult și bine.

Văzând că Ilia nu mai spune nimic, Hollander a schimbat subiectul:

— Au venit și părinții tăi?

— Nu.

— Aha. Probabil că ți-e greu. Mai ales pentru că se apropie Crăciunul.

Ilia s-a chinuit puțin să traducă în rusă atâtea cuvinte, apoi i-a zis:

— E-n regulă.

Hollander și-a vârât mâinile în buzunarele gecii.

— E foarte frig, nu?

— Da.

Stăteau sprijiniți de perete, unul lângă celălalt. Ilia și-a întors capul și și-a coborât privirea spre Hollander, care era cu vreo zece centimetri mai scund decât el. Era foarte interesant să te uiți la el. Frigul îi colorase obrajii, iar respirația lui stârnea aburi care se strecurau printre buzele roz.

— Anul viitor campionatul ăsta o să se țină în Ottawa, orașul meu natal, i-a zis Hollander.

Ilia a terminat de fumat și a aruncat mucul pe jos. Dacă tipul ăsta părea așa de hotărât să-i vorbească, a decis să depună și el un efort pentru a întreține conversația.

— Orașul Ottawa e mai ca lumea decât ăsta de-aici?

Hollander a izbucnit în râs.

— Mai ca lumea? Nu știu ce să zic. Da, puțin mai ca lumea. Dar acolo e la fel de frig.

— Văd că părinții tăi sunt aici.

— A, da! Au venit și ei. Oriunde aș juca, ai mei încearcă mereu să-și facă timp să vină la meciurile mele.

— Ce bine!

— Da, știu. Sunt minunați.

Ilia nu avea nimic de adăugat, așa că a tăcut.

— Trebuie să plec. Mă așteaptă echipa, i-a zis Hollander.

Apoi s-a desprins de perete și s-a întors cu fața la el. Privirea lui Ilia s-a lipit instantaneu de pistruii canadianului, care i-a întins din nou mâna.

— Baftă în turneu!

Ilia a dat mâna cu el și a rânjit.

— N-o să mai fii la fel de prietenos după ce o să vă învingem.

— N-o să ne învingeți, a zis Hollander, foarte sigur pe sine.

Ilia știa că adversarul lui era convins că o să câștige, că o să primească medalia de aur și o să fie primul selecționat în ligă, fiindcă Hollander era afurisitul de prinț al hocheiului.

Poate se aștepta ca și Ilia să-i ureze baftă. Dar acesta i-a întors spatele și a intrat în arenă.

În mașină, Shane le-a zis părinților săi că a vorbit cu Ilia Rozanov.

Mama lui a întrebat:

— Și cum e?

— Cam nesimțit, i-a răspuns Shane.

Când meciul din finala turneului s-a încheiat, echipa Canadei a trebuit să suporte încă o umilință. Rușii se bucurau, dar și-au luat răgaz să se alinieze pe gheață, așa încât cele două echipe să-și strângă mâinile. Era o dovadă de spirit sportiv de care Shane nu avea deloc chef în clipa aceea.

În primul rând, rușii jucaseră *murdar*. Hollander detestase să joace împotriva lor.

În al doilea rând, Ilia Rozanov chiar era *al dracului de priceput* la hochei. Enervant de priceput. Pe toată durata turneului, presa se străduise din greu să stimuleze și să scoată în evidență rivalitatea dintre cei doi jucători. Shane încerca să ignore ce se scria în mass-media. Era posibil ca jurnaliștii să ațâțe dinadins flacăra urii sale împotriva lui Rozanov.

Când Shane a ajuns în dreptul lui Ilia, pe gheață, blițurile aparatelor de fotografiat s-au declanșat în jurul lor. L-a privit drept în ochi și i-a zis cu încordare:

— Felicitări!

Rozanov a rânjit și i-a spus:

— Ne vedem la selecții!

Organizatorii turneului au petrecut medalia de argint pe după gâtul lui Shane. Din punctul lui de vedere, medalia asta valora fix cât un șobolan mort. A îndurat respectuos să asculte imnul național al Rusiei. Shane clipea apăsător, încercând să-și rețină lacrimile de frustrare. În cele din urmă, a putut ieși de pe gheață.

Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. Shane ar fi trebuit să-și conducă echipa spre victorie, în *propria* țară. Asta aștepta poporul canadian din partea lui. Toate speranțele Canadei fuseseră puse pe umerii acestui băiat de șaptesprezece ani, iar el își dezamăgise conaționalii.

La fiecare *face-off* împotriva lui Rozanov, rusul îl privise drept în ochi și rânjise. Shane nu se pierdea ușor cu firea, dar rânjetul acela îl descumpănea.

Poate că, după ce toată viața lui jucase hochei la un nivel superior tuturor celorlalți, Shane găsisse, în sfârșit, un hocheist pe măsura lui.

Da, mai mult ca sigur, asta era explicația.

*Capitolul doi**Iunie 2009, Los Angeles*

— Shane, dă-te mai aproape de Ilia, te rog!

Shane s-a apropiat de Ilia Rozanov, lăsându-se fotografiat.

Brațul lui l-a atins ușor pe al acestuia.

— Perfect! Zâmbiți, băieți!

Blițurile aparatelor de fotografiat îl orbeau. Stătea lipit de Rozanov, care părea să mai fi crescut cu câțiva centimetri din ianuarie, când făcuseră cunoștință. În dreapta acestuia stătea un apărător american enorm, care fusese selectat de echipa din Phoenix. Era al treilea în ordinea selecției.

Rozanov fusese primul selecționat.

De când se încheiase Campionatul Mondial pentru Juniori — adică de șase luni —, Shane dezvoltase o mică... obsesie pentru Ilia Rozanov. În privința carierei aveau multe în comun. Amândoi erau căpitani, iar în acest sezon își conduseseră echipele spre calificarea în campionat. Ambii fuseseră numiți MVP¹-uri ale ligii și ale play-off-ului. Singura diferență dintre ei era că Shane câștigase medalia de argint jucând acasă, iar Rozanov o obținuse pe cea de aur.

¹ Acronim pentru *Most Valued Player* — „cel mai valoros jucător”.

Iar acum, după ce toată viața fusese pe primul loc în hochei, Shane era, din nou, pe locul doi.

Afurisitul de Rozanov!

Dar situația nu era total aiurea. Shane fusese selecționat de către Montréal Voyageurs, care, pe lângă faptul că se număra printre echipele legendare din ligă, se afla și la distanță de numai o oră de mers cu mașina de Ottawa, orașul lui natal. Lui Shane îi convenea de minune. Vorbea fluent și engleza, și franceza și nutrise dintotdeauna un mare respect pentru Montréal Voyageurs, cu toate că în copilărie fusese fan al echipei de hochei din Ottawa.

Chiar și așa, faptul că fusese ales al doilea era usturător.

Pe deasupra, Rozanov fusese selecționat de Boston Bears, rivala de moarte a echipei Montréal Voyageurs. Shane știa că de acum înainte cariera lui avea să fie legată iremediabil de cea a lui Rozanov. Dacă amândoi ar fi fost selecționați de divizia Western Conference, poate că rivalitatea lor nu ar fi luat amploare. Aveau să sară scânteii.

Dar asta nu însemna că Shane nu se putea purta politicos cu el.

După ce fotografii și-au terminat treaba, Shane s-a răsucit spre adversarul lui, i-a întins mâna și i-a spus:

— Felicitări!

— Mulțumesc!

Aroganța din zâmbetul lui Rozanov era bătătoare la ochi.

Acesta nu l-a felicitat. În schimb, l-a bătut ușurel pe umăr, de parcă voia să consoleze un copil care încercase să fie acceptat în Liga Mică. Shane s-a smucit, vrând să se îndepărteze de atingerea asta, și tocmai se pregătea să-i spună câteva vorbe nu la fel de amabile, însă interviewerii i-au acaparat, iar băieții au fost nevoiți să se îndepărteze unul de celălalt.

Shane l-a revăzut pe Rozanov abia când s-a întors la hotel. Lobbyul era plin de tineri vânjoși, la costum. Chiar și în mulțimea de sportivi, Rozanov ieșea în evidență. Era printre cei mai înalți băieți din încăpere. Acum, după ce se aranjase și pusese pe el un

costum bleumarin, care i se mula pe corp, Rozanov arăta ca un fotomodel din revista *GQ*.

Shane se simțea scund. Cu o lună în urmă împlinise optsprezece ani, dar se simțea ca un copil.

Și Rozanov împlinise optsprezece ani. În săptămâna de dinainte.

În noaptea aceea, în camera lui de hotel (părinții lui, foarte mândri de fiul lor, stăteau într-o altă cameră, vizavi de el), Shane nu reușea să adoarmă.

Ziua fusese epuizantă. Da, Liga Profesionistă de Hochei îl selecționase. Obținuse lucrul pentru care muncise toată viața. Faptul că fusese al doilea ales nu era un real motiv de supărare.

Nu era supărat. Sau nu tocmai. Se simțea pur și simplu... deranjat. Deranjat de ceva nedefinit.

Cu un oftat, Shane s-a ridicat din pat. Și-a pus o pereche de pantaloni de trening, niște adidași, apoi a coborât spre sala de sport a hotelului. Poate că puțină mișcare avea să-i amuțască mintea.

Din fericire, sala era goală. Shane a urcat pe o bandă de alergare și a început să meargă în pas alert. Nu purta căști. S-a lăsat absorbit de sunetul mașinăriei.

Nu a observat că altcineva a intrat în sală. Abia când tipul a urcat pe banda de lângă el și-a dat Shane seama că nu mai era singur.

Ilia Rozanov l-a salutat cu o mișcare scurtă a capului, apoi a pornit banda și a început să alerge.

Shane încerca să-i ignore prezența, pentru că nu avea nimic neobișnuit. Probabil că nici el nu putea dormi. Sau poate că era obiceiul lui să meargă la sală după miezul nopții. Ori poate că diferența de fus orar îl dăduse peste cap. Sau poate că...

Rozanov a apăsat un buton, crescând viteza bandei. Nu i-a aruncat nici măcar o privire lui Shane. Și, pentru că Shane era meschin și competitiv, a mărit și el viteza bandei... până când a depășit cu puțin viteza bandei lui Rozanov.

Peste un minut, Rozanov a făcut același lucru, ridicând ștacheta. Aștepta în tăcere ca Shane să ajungă la aceeași viteză. Aruncându-i o privire, Shane a văzut rânjetul de superioritate al lui Rozanov și a clătinat din cap, luptându-se cu surâsul care îi dădea târcoale. A crescut din nou viteza.

Au ținut-o tot așa, încleștați într-o bătălie tăcută, până când au ajuns la limita superioară a vitezei mașinăriei. Alergau de multă vreme cu o viteză greu de susținut. Tot corpul lui Shane protesta împotriva efortului, dar refuza să încetinească sau să oprească înainte ca Rozanov să cedeze. Ce naiba, Rozanov *fuma!* Shane și-a zis că poate să-l învingă.

Dar rivalul lui nu dădea semne că ar vrea să se dea bătut.

Au mai alergat așa încă un minut. În sfârșit, Shane a apăsat butonul pentru oprire de urgență și a coborât împleticit de pe bandă. Și-a sprijinit spinarea de un perete. Gâfâind, s-a lăsat să alunece în jos. S-a așezat pe podea. Rozanov a oprit banda. Se sprijinea de consolă, trăgându-și răsuflarea.

— Rahat! a reușit Shane să îngaime.

Rozanov a izbucnit în râs. S-a așezat și el pe podea, cu spatele la peretele opus. Maioul lui gri era ud de transpirație. Amândoi stăteau cu picioarele depărtate. Adidasul lui Rozanov aproape că atingea glezna lui Shane.

Rozanov și-a trecut degetele prin păr. Mișcarea i-a trezit interesul lui Shane — chiar mai mult decât ar fi fost cazul. Rozanov era atât de... *masculin*. Pe când el era scund și avea o față ca de copil. În plus, barba îi creștea doar pe ici, pe colo, și abia dacă avea câteva fire de păr pe piept. Cu toate că el și Rozanov aveau aceeași vârstă, cel din urmă părea să fi depășit o graniță vrăjită, pășind în universul adulților.

Shane și-a pironit privirea în podea. Spera ca îmbujorarea stărnită de mișcare să ascundă faptul că roșise de emoții.

— Ce mai zi am avut azi! Așa-i? a întrebat Rozanov.

— Da. Absolut!

— Ai tot ce ai visat?

Shane s-a uitat în ochii lui.

— Aproape.

Rozanov a rânjit.

— Scuze că ți-am stricat ziua cea mare!

— Mai du-te dracului!

— E frumos în Montréal, nu?

— Da.

— E frumos în Boston?

— Da, sigur. Am fost acolo de câteva ori. E un oraș bun.

Rozanov a încuviințat din cap. A urmat o clipă de tăcere, după care adidasul lui a atins glezna lui Shane.

— Hei, o să ne vedem des, a spus Rozanov.

Lui Shane i-a luat un minut să înțeleagă.

— Aha! Da, Montréal și Boston se înfruntă în multe meciuri.

— Va fi interesant.

Rozanov a sorbit prelung din sticla lui cu apă. Shane încerca să pretindă că se uita cu jind la gâtul lui pur și simplu pentru că el uitase să ia o sticlă cu apă. Abia când mărul lui Adam al lui Rozanov și-a încetat mișcarea, iar buzele lui erau presărate cu stropi de apă, și-a dat Shane seama că se holba. Gura lui Rozanov a zvâcnit, apoi acesta i-a întins sticla, într-o invitație mută.

— A, nu, mersi! Nu-mi trebuie, i-a zis Shane.

Rozanov a scuturat ușor sticla, insistând, iar Shane a luat-o. Avea nevoie de apă. Ar fi fost fraier să refuze.

Degetele lor s-au atins pentru o secundă. Shane a înclinat sticla, fără s-o ducă la buze, și și-a turnat apă în gură. Rozanov îl privea.

Atunci a simțit-o Shane prima dată: aerul din încăperea parcă devenise vâcos. Tot corpul îi vibra și era încordat, ca și cum se pregătea să sară dintr-un avion.

Habar nu avea dacă și Rozanov se simțea la fel. Shane își dorea... *ceva*. Un lucru pe care nu îl deslușea.

Când i-a dat sticla înapoi, ar fi putut să jure că Rozanov a făcut dinadins așa încât degetele lui să-i atingă încheietura mâinii.

Deși totul a durat doar o secundă, lui Shane i s-a părut că s-a prelungit la infinit.

Shane își dorea ca Rozanov să-l atingă din nou.

Shane își dorea să-l atingă la rândul lui.

Și poate că voia să-l *sărute*.

Shane s-a ridicat repede.

— Eu merg la culcare. Cred că o să ne vedem prin zonă... nu?

Rozanov l-a privit de jos.

— O să mă vezi din plin.

Shane a ieșit din sala de sport cât de repede a putut. A așteptat să ajungă în camera lui și abia atunci și-a permis să se panicheze.

Ce mama dracului s-a întâmplat?

El niciodată nu... Hristoase, avea o iubită! Shane nu era un...

Ai o iubită care speră să se despartă de tine. Nici măcar nu a venit cu tine aici, să fie de față la selecție.

Adevărat! Dar fata tocmai se angajase și...

Până acum, nu te-ai gândit la ea deloc, toată ziua. Nici măcar nu ai sunat-o.

Da, da, bine! Relația lor nu era tocmai grozavă, dar, pe de altă parte, nu era singura tipă cu care Shane făcuse... diverse chestii.

Ți s-a sculat pe jumătate. Fiindcă ai stat pe podeaua sălii de sport, lângă un tip.

Mda, treaba asta chiar că nu putea să și-o explice.

Dar *putea* să facă un lucru: să intre în duș, să se masturbeze și să încerce din răspuțeri să se gândească la iubita lui sau la *orice altă* fată. La orice altceva, în afară de buzele acelea roșii, umede, la începutul de barbă și la ochii aceia căprui-deschis...

Pentru tot restul vieții, Shane Hollander va trebui să accepte că își încheiase ziua în care fusese selecționat în ligă ajungând la orgasm cu gândul la Ilia Rozanov.